

DIUMENGE V DE PASQUA (B)
Homilia del P. Bonifaci Tordera, monjo de Montserrat
10 de maig de 2009

Hi ha tot al llarg de la Sagrada Escripura una idea dominant: la de l'Aliança; és a dir, la voluntat que Déu té d'estar en comunió amb l'home. Aquest desig és com una cadena d'or que uneix el llibre del Gènesi amb el de l'Apocalipsi. El desig de Déu d'estar amb l'home ho representa el primer llibre amb el paradís on l'home viu feliç i té un diàleg fratern amb Déu. I en l'Apocalipsi és la imatge de la ciutat de Déu, l'Esposa de l'Anyell, en la qual no hi ha temple perquè Déu mateix i l'Anyell són el seu temple i la seva llum. Aquest desig de Déu es va anar manifestant per etapes en la Història de la Salvació: Amb l'elecció d'Abraham, pare del poble d'Israel, amb qui Déu fa una Aliança. En el Sinaí, on fa una Aliança perpètua amb el seu poble. Amb David, amb qui també li fa la promesa d'una dinastia i un descendent, i a través dels missatges dels profetes que van recordant al poble la promesa de Déu amb diferents imatges: Déu espòs - poble esposa; Déu vinyater – el poble vinya; o bé canviant al poble el cor de pedra per un de carn en el que hi inscriu la seva llei –aliança...

Ara bé, el joiell que penja d'aquesta cadena d'aliances és l'Evangeli, i en aquest, el sermó del sant sopar amb la pedra preciosa de la imatge del cep i les sarments envoltat d'un context de paraules de comiat i d'última voluntat de Jesucrist: que siguin u amb tu, Pare como jo ho soc amb tu perquè el món cregui. Aquí tenim exposat en altres paraules el que ens diu la imatge del cep.

Les unions que ens donaven les imatges de l'Antic Testament eren de dues realitats separades, però el que ens diu la imatge del cep és que no son dues sinó una sola realitat. En efecte, les sarments no són un cos separat del cep sinó que formen una única realitat, una sola planta. I tant pel tronc com per les sarments hi corre la mateixa saba, per bé que és de l'arrel on té l'origen aquesta saba i el tronc que l'escampa. Aleshores comprem bé el que diu Jesús: la sarment que no dona fruit el Pare la talla, perquè està com morta, i un cos mort es retira, com diu més endavant: el qui se separa de mi està sec i tiren la sarment al foc. D'aquí que l'essencial és estar en comunió amb Crist d'on brolla la vitalitat, la vida. Aquesta comunió s'expressa en el nostre text repetint 7 vegades "estar o romandre amb Crist". I aquesta vida és divina!. ¿Podem imaginar una dignitat més gran? ¿Podem desitjar res millor? El qui no es commou davant d'aquest oferiment és que es insensible. Déu mateix vol tenir comunió perfecte amb els qui creuen en el seu Crist, que és el punt de contacte amb el Pare, ja que es el seu Fill estimat i l'Enviat.

Això no és una cosa futura sinó ben present, ja que Crist, pel seu misteri pasqual s'ha fet universal, omple tot el món, uneix cel i terra i és en l'Església fins la fi dels temps. Ell no sols ens ha perdonat els pecats sinó que ens ha elevat a la dignitat de fills del Pare, de membres seus i hereus de la seva glòria. Per això podem dirigir-nos com fills estimats a Déu anomenant-lo Pare, amb tota confiança i pregar – lo amb tota seguretat.

Ser fills seus significa viure en comunió amb Déu i amb tots els seus fills. Les sarments donen el fruit que els fa donar la saba que li ve del cep. Vol dir que hem de deixar que ens mogui el mateix amor de Crist que va passar fent el bé i assistint a tothom qui el pregava. Hem de fer accions divines ja que la vitalitat que ens anima és de Déu. Voleu res més entusiasmador? Déu comunicant-se a través de nosaltres. Això és el que percebíem en sants del nostre temps que feren taca, que escampaven l'oli de la caritat: Joan XXIII, la Mare Teresa de Calcuta, Martin Luter King, la nostre Mare Genoveva i tants d'altres innominats però que estimen sense fer soroll. A això estem tots cridats, això és el que espera Déu de nosaltres, que el deixem arribar a ell, a

través nostre, a les persones que ens envolten. Que aquest cep diví ompli tota la terra. És així com els primers cristians varen anar estenent la fe cristiana a tot el món que s'admirava de com s'estimaven i com estimaven. Es així com els cristians hem de ser avui "llum del món".